

Első fejezet

A feketelyuk-fürt gravitáció-állkapcsokkal nyúlt a *Millennium Falcon* után, és közelebb húzta magához. Han Solo a hiperűr homályos ragyogásában is jól látta a kavargó örvényhez hasonló torzulást, ami megpróbálta beszippantani őket a végtelenségbe.

– Hé, Csubi! Szerinted ez nincs túl közel? – Han a *Falcon* navigációs komputerére meredt, és már bánta, hogy nem egy másik útvonalat választottak, olyat, amit követve nagyobb biztonságban haladhatnának el a Bendő mellett. – Szerinted mi ez, valami csempészút? Most nincs semmi rejtegetnivalónk.

A mellette ülő Csubakka csalódottnak tűnt. Bocsánatképpen felmordult, és szőrös mancsával belecsapott a pilótafülke fullasztó levegőjébe.

– Igen, most hivatalos küldetésben járunk. Nem settenkedünk. Próbálj tiszteletreméltóan viselkedni, jó?

Csubakka szkeptikusan hörgött valamit, majd a navigációs monitorai felé fordult.

Han furcsán érezte magát, hogy vissza kellett térnie erre a helyre, és eszébe jutottak azok az idők, amikor még a törvény másik oldalán állt, csempészett, és állandóan birodalmi őrnaszádok üldözték – azok az idők, amikor még szabad élete volt. És sokkal könnyebb.

Az egyik örült küldetés során ő és Csubakka gyakorlatilag leborotválta a *Falcon* fenékborítását, amikor egy éles fordú-

ló után olyan közel húzódtak a Bendő nevű feketelyuk-halmazhoz, mint az addigi feljegyzések szerint még soha senki. A józan pilóták elkerülték ezt a helyet, inkább hosszabb útvonalat választottak, csak hogy biztonságos távolban maradhassanak a fekete lyukaktól, a *Falcon* azonban olyan gyorsan haladt, hogy végül egy darabban átjutott a halmaz túlsó oldalára, és így kevesebb mint tizenkét parszeket kellett csak megtennie a Kesselig.

Ezúttal azonban Han egészen más körülmények között tért vissza a Kesselre. Leia, a felesége az Új Köztársaság hivatalos képviselőjévé tette, egyfajta nagykövetté – bár ez a cím valahogy inkább csak tiszteletbelinek tűnt.

De még egy ilyen rangnak is megvoltak a maga előnyei. Han és Csubakka már nem kényszerült rá, hogy őrnaszádok elől meneküljön, kikerülje a planetáris szenzorhálókat, vagy hogy használja a fedélzetlemezek alatti titkos rekeszeket. Han Solo egyszeriben egy szokatlan és kényelmetlen pozícióban találta magát: rádöbbsent, hogy *tiszteletreméltóvá* vált. Talán ez a szó fejezte ki legjobban a helyzetét.

De Han új kötelezettségei között nem csupán ilyen kényelmetlen dolgok voltak. Feleségül vette Leiát – ezt ugyan ki gondolta volna? –, és született három gyermekük.

Han hátradőlt a pilótaülésben, és összefűzte a kezeit a tarkóján. Egy szomorkásan sóvárgó mosoly suhant át az arcán. A lehető leggyakrabban meglátogatta a biztonságos elszigeteltségben a titkos bolygón élő srácokat. Az ikreknek egy héten belül haza kellett érkezniük a Coruscantra. Anakin, a legkisebb még csecsemő volt. Hant, valahányszor megérintette a kicsi bordákat, mindig ámulatba ejtette a kicsi álmélkodó arckifejezése, amivel a csiklandozásra felelt.

Han Solo, az apuci? Valamikor, jó régen Leia egyszer azt mondta, a „kellemes embereket” szereti. Han pedig pontosan ilyenné kezdett válni.

Han észrevette, hogy Csubakka a szeme sarkából őt figyeli. Zavartan kihúzta magát, és a homlokát ráncolva lenézett a műszerekre.

– Hol vagyunk? Nem kellene már befejeznünk ezt az ugrást?

Csubi igenlően felmordult, és kinyújtotta egyik szőrös mancsát, hogy megmarkolja a hiperúri vezérlőkarokat. A vuki a kontrollpaneljén villogó számokra meredt, és a megfelelő pillanatban hátrarántott egy kart. Visszaértek a normál űrbe. A hiperűr összemosódott, fakó színei egy inkább érezhető, mint hallható süvítéssel csillagvonalakká váltak – a következő másodpercben pedig már a megszokott csillagszőnyeg vette körül őket.

A Bendőbe és a számtalan fekete lyukba beáramló ionizálódott gáz olyan volt, akár egy rikító színekkel a csillagos alapra festett ujj. A *Falconnal* pontosan szemben Han megpillantotta a Kessel napjának kékesfehér ragyogását. Ahogy a hajó megfordult, hogy ráálljon a nappályára, maga a Kessel is láthatóvá vált. Krumpli alakú volt, át- meg átszőtték a szökő atmoszféra leheletszerű csápjai. Egy hatalmas hold keringett körötte – valamikor ez adott otthont a birodalmi rohamosztagosok egyik kaszárnyájának.

– Célon vagyunk, Csubi – mondta Han. – Add át a vezérlést.

A Kessel túl kicsi volt ahhoz, hogy megtartsa saját atmoszféráját, ezért úgy nézett ki, mintha egy kísértet keringene a bolygó orbitális pályája körül. A hatalmas generálóüzemek megállás nélkül végezték a kibányászott sziklák feldolgozását, hogy felszabadítsák belőlük az oxigént és a széndioxidot, ezzel lehetővé téve az emberek számára, hogy a környezet-szkafanderek helyett egyszerű légzőmaszkok viselésével is életben maradhassanak a bolygó felszínén. Viszont az előállított atmoszféra jókora része azonnal kiszabadult az űrbe, és úgy gomolygott a kis bolygó mögött, mint egy óriási üstökös csóvája.

Csubakka röviden felhorkant. Han bólintott.

– Igen, innen fentről tényleg klasszul néz ki. Kár, hogy közelebbről már másképp fest. Sohasem szerettem ezt a helyet.

A Kessel tudatstimuláló csillámfűszerek gyártásáról és erőteljes csempésztevékenységéről volt híres, és itt volt a galaxis legkeményebb fegyházainak egyike is. A Birodalom ellenőrizte a fűszer-előállítást – persze azt nem tudta megakadályozni, hogy a csempészek ellopjanak egy-egy szállítmányt az orruk elől. A Császár halála után a csempészek és a Birodalmi Javítóintézet foglyai átvették a bolygó irányítását. A Kessel Thrawn főadmirális fosztogatóhadjáratai és a Birodalom felélesztésére tett legutóbbi kísérlet során meghúzta magát, csendben lapított, megpróbálta elkerülni, hogy ráterelődjön a figyelem, és egyetlen segélykérésre sem válaszolt.

Csubi torkából mély morgás tört elő. Han felsóhajtott, és megrázta a fejét.

– Nézd, pajti, én sem örülök neki, hogy vissza kellett jönnünk ide, de most már más a helyzet, mint akkoriban volt. És mi vagyunk a legmegfelelőbbek erre a feladatra.

A polgárháború véget ért, az Új Köztársaság újra betelepedett a Coruscantra, és az úrben már csak néhány kisebb birodalmi csatahajófalka küszködött egymással – ideje volt hát feléleszteni a megszakadt diplomáciai kapcsolatokat. *Jobb, ha a mi oldalunkon állnak, mert különben másokkal fog-nak üzletelni,* gondolta Han. Az újonnan egyesült csempészek képviselőjében Luke jó öreg Nemesziszé, Mara Jade megpróbált kapcsolatba lépni a Kesselrel, de rövid úton visszautasították a közeledését.

A *Millenium Falcon* közeledett a Kesselhez. Beindultak a far-tolórákétái, hogy könnyebben alkalmazkodhasson a bolygó mozgásához, és ráállhasson az orbitális pályára. Han az orr-letapogató műszerek monitorain figyelte a haladásukat.

– Vektoron vagyunk – mondta.

Csubi felmordult, és a képernyőkre mutatott. Han lenézett. A bolygót takaróként beborító atmoszférafelhő alól kiemelkedtek a már korábban is orbitális pályán keringő apró jelek.

– Látom őket. Azt hiszem, féltucatnyian lehetnek, de még túl messze vannak ahhoz, hogy meg lehessen állapítani a hajók típusát.

Han egy legyintéssel válaszolt Csubi nyugtalan mormogására.

– Nos, akkor egyszerűen megmondjuk nekik, hogy kik vagyunk. Ne izgulj! Szerinted Leia miért bajlódott azzal, hogy saját diplomata-azonosítójeleket meg minden ilyesmit kapjunk?

Han bekapcsolta a jeladót, ami standard és még egy sor más nyelven automatikusan sugározni kezdte az Új Köztársaságtól kapott azonosítójeleket. Legnagyobb meglepetésére az orbitális pályán keringő hajók egyszerre irányt váltottak és felgyorsítottak, hogy befogják a *Falcont*.

– Hé! – kiáltotta Han, de csak ekkor jött rá, hogy nem hozott létre audio-összeköttetést. Csubi felhördült. Han el-kattintott egy kapcsolót. – Itt Han Solo az Új Köztársaság *Millenium Falcon* nevű hajójáról. Diplomáciai küldetésben járunk. – Kétségbeesetten megpróbált rájönni, vajon egy valódi diplomata milyen szavakat használna az ő helyében. – Hmm... Kérem, közöljék a szándékaikat!

A két legközelebbi hajó a *Falcon* felé száguldott. Először távoli fénypontokká nőttek, aztán lassan alakot öltöttek.

– Csubi, azt hiszem, jobb lesz, ha felhúzod az elülső védőpajzsainkat. Nem tetszik nekem ez az egész...

Miközben Csubakka aktiválta a pajzsokat, Han a kommunikációs egység felé kapott, de közben kinézett a megfigyelőablakon. A két hajó hihetetlen sebességgel, egymás mellett közeledett feléjük, de hirtelen szétváltak. Ahogy megpillan-

totta lekerekített szolárpaneljeiket és a centrális pilótafülkét, Han ereiben megfagyott a vér.

TIE-vadászok!

– Csubi, vedd át! Átugrom a lézerágyúhoz!

Mielőtt a vuki bármit válaszolhatott volna, Han már a lőállásba vezető járatban volt. Belekapaszkodott a lövészszeékbe, és megpróbált alkalmazkodni az új gravitációs mezőhöz.

A TIE-vadászok villa alakzatban támadtak: lézerjeikkel lődözve a *Falcon* fölé és alá repültek. A hajó megremegett, de Hannak sikerült belevetnie magát a lövészszeékbe. Elkapta a hevederek csatját, és bekötötte magát. Az egyik támadó hajó elhúzott a feje fölött. A *Falcon* szenzorpaneljai felnyűszítettek a *Twin Ion Engine*-ek hangjától. (A TIE-vadászok ezekről az iker ionhajtóművekről kapták a nevüket.) Az ellenséges gép újra tüzet nyitott, de a sugárnyalábok csak az űrt hasították át.

– Csubi! Kitérő manőver! Ne repülj egyenesen, jó?

A vuki ordítva válaszolt valamit.

– Nem tudom! – kiáltotta vissza Han. – Te vezeted a hajót, találd ki te!

A Kesselen a jelek szerint nem bontották szét a vörös szőnyeget az érkeztükre. Lehet, hogy a Birodalom valamelyik maradványa átvette a hatalmat a bolygón? Ha így volt, Hannak el kellett juttatnia ezt az információt a Coruscant-ra.

Már a többi vadászgép is közelebb ért. Han rögtön sejtette, hogy nem az ő megsegítésére érkeznek. A feje fölött a két első TIE-vadász szűk kanyart leírva száznyolcvan fokos fordulatot tett, és másodszor is rátámadt a *Falcon*-ra.

Hannak azonban közben sikerült bekötöznie magát az ülésbe, és már a lézertelepeket is bekapcsolta. A szkópján az egyik TIE-vadász digitalizált, egyre növekvő célpontként jelent meg. Az ellenséges hajó egyre közelebb és közelebb került. Han még erősebben megmarkolta a tűzkarokat. Tudta, a TIE pilótája abban a pillanatban ugyanezt teszi. Kivárt.

Érezte, ahogy a veríték végigcsorog a nyakán. Rádöbrent, hogy még a lélegzetét is visszafojtotta. Még egy másodperc. Még egy... A célkereszt a vadász jobb oldali szárnyára került.

Abban a pillanatban, amikor Han megnyomta a tűzgombot, Csubakka hirtelen oldalt fordította a *Falcont*. A lézersugár a távoli csillagok felé fröccsent. A TIE is elvétette a célt – a lövedéke alig valamivel hibázta csak el a másik vadászt.

A második vadásznak sikerült elég gyorsan ráállnia az új helyzetet felvett célpontra. Két lövedéke telibe találta a *Falcon* pajzsait. Han hallotta a vezérlőpultból szertefröccsenő szikrák pattogását. Csubi üvöltve jelentést tett a sérülésről. A farpajzsuk használhatatlanná vált, az elülső pajzsok viszont még mindig jól tartották magukat. Ez azt jelentette, hogy szembe kell fordulniuk a TIE-vadászokkal.

Ahogy az első vadász ráfordult a harmadik támadásra, Han megforgatta a lövegtornyot, és újra a célmonitorra meredt. Ezúttal már nem érdekelte a tökéletes pontosság – már csak egyet akart: szétlőni azt a szemétládát. A lézerei töltése teljes volt, így megengedhette magának, hogy egy-két lövése célt téveszt. Persze csak akkor, ha a csata nem húzódik el túlságosan.

Amint a célkereszt megérintette a vadász képmását, Han megnyomta a tűzgombokat. A maximális erejű lézersugarak beborították a közeledő hajó pályáját. A birodalmi vadász megpróbált kitérni, de már nem tudott elég gyorsan irányt váltani, így kénytelen volt beleszáguldani a sugárzuhanyba.

A vadászgépet lángszóróvá változtatták a belsejéből kislívító levegő és a szétrobbanó üzemanyagtartályok. Han és Csubakka diadalüvöltése szinte egyszerre harsant fel. Han viszont még a nagy öröm ellenére sem akart egy helyben üldögélni, és a saját vállát veregetni.

– Menjünk a másik után, Csubi!

A második TIE-vadász széles ívben kitért, és visszafordult a Kessel felé.

– Siessünk, mielőtt erősítést kap!

Hannak átvillant az agyán, hogy talán az lenne a legjobb, ha megfordulnának, és haladéktalanul odébbállnának. De nem hagyhatta, hogy bárki is céltáblának használja a *Millenium Falcon*, aztán egyszerűen elszeleljen.

Csubakka felgyorsította a hajót. Egyre jobban összezsugorodott a *Falcon* és a TIE-vadász közötti távolság.

– Csak egyet hadd lőjek, Csubi! Csak egyet...

Egy jelzés nélküli, átépített, könnyű szállítóhajóban ültek. Vajon mi okuk lehetett a TIE-vadászoknak arra, hogy köszönés helyett egyből rájuk támadjanak? Talán az Új Köztársaság azonosítójele miatt? Mi történhet a Kesselben? Leia elgondolkodna az ilyen kérdéseken, kielemezné a lehetőségeket, és rájönne a lehetséges magyarázatokra. Leia... Annyi diplomáciai feladatot kellett elvégeznie, hogy minden egyes nappal egyre filozofikusabb lett, és minden problémát tárgyalásokkal és megegyezésekkel akart megoldani. A politikai eszközök azonban mit sem érnek akkor, ha jön egy birodalmi TIE-vadász, és lövöldözni kezd az emberre.

Miközben a Kessel felé száguldó vadászt üldözték, a hátuk mögött megjelent egy újabb hajó. Han, miután előreküldött néhány lézerlövedéket, és mindegyikkel mellétrafált, a hátról érkező hajó felé fordult. A *Falcon* farát már nem védte pajzs.

Csubakka újra felüvöltött. Han – aznap már másodszor – meglepődött.

– Látom, látom!

Hátról egy X-szárnyú közeledett feléjük, lassan becserkészve a Kessel irányába tartó *Falcon*. Han még egyszer rálőtt a TIE-vadászra. Az X-szárnyún már ilyen messziről is látszott, hogy régi, viharvert példány, amit már jó párszor helyreporcozhattak.

– Csubi! Lépj kapcsolatba az X-szárnyúval, és mondd meg neki, hogy minden segítségért hálásak lennénk, amit

nyújtani tud. – Han az üléshez préselte a hátát, és újra az előtte mozgó célpontra koncentrált.

A menekülő TIE-vadász beleszáguldott a bolygó mögötti homályos atmoszféra-farokba. Han tisztán látta, merre tart: a sebesen haladó gép ionizálta a gázt, és fényes csíkot húzott maga után.

A hátulról érkező X-szárnyú hirtelen tüzet nyitott a *Falconra*. A lézersugarak telibe találták a hajó tetejéből kiálló szenzortányért.

Han és Csubi egymásra kiáltottak, és megpróbálták kisütni, hogy mit tegyenek. Csubakka egy szűk zuhanókanyarral közelebb kormányozta a hajót a Kessel atmoszférájához.

– Fordulj meg! Fordulj meg!

Mindenképpen ki kellett vonniuk a hajó védtelen farát az X-szárnyú tűzvonalából.

Az X-szárnyú újra lőtt – a *Falcon* testén lángra lobbant a fém. A hajóban minden fény kialudt. A kabinja dőlésszögéből Han rájött, hogy komoly találatot kaptak. Már érezte is az alsó fedélzetek felől érkező égésszagot. Bekapcsolódott a vészvilágítás.

– El kell tűnnünk innen!

Csubakka elvakkantotta az „ez már szent igaz” vuki megfelelőjét.

Belemerültek az atmoszférafarokba. A hajót megbillentették a sűrű gázzrészecskék. Köröttük narancssárgán és kéken ragyogtak a felforrósított gázcsíkok. A folyamatosan tüzelő X-szárnyú követte őket.

Han fejében egymást kergették a gondolatok. Szűk pályán haladva megkerülhetnék a Kesselt, és kivágódhatnának a rendszerből. Viszont olyan közel volt a feketelyuk-halmaz, hogy részletes számítások elvégzése nélkül senki sem kockáztatná meg, hogy átugorjon a hiperűrbe. Csubinak pedig nem volt ideje ilyesmire.

Mivel a *Falcon* szenzortányérja tönkrement, Han még segélyhívást sem tudott leadni, és meg sem próbálhatta, hogy lebeszélje a szándékáról az X-szárnyú áruló parancsnokát. Még arra sem volt lehetősége, hogy megadja magát! Pálya vége, kész.

– Csubi, ha van valami ötleted...

Han elhallgatott, de a szája tátva maradt. Ahogy megke-rülték a Kesselt, meglátta a helyőrségi holdról egymás után felszálló hadihajókat. Az ellenséges gépek olyan függöny alakzatba rendeződtek, amin a *Millenium Falcon* egyszerűen képtelen lett volna áttörni.

Han látta a sok száz különböző méretű vadászgépet, a megjavított hadihajókat, a lopott kéjbárkákat. A második TIE-vadász egy utolsó hurokkal csatlakozott a társaihoz.

A hajók mindegyike turbólézer-nyalábokat lövellt magából – az egész úgy nézett ki, mint egy óriási méretű tűzi-játék. A Kessel flottája eléggé viharvertnek tűnt, de Han szenzorai szerint a fegyvereik kitűnően működtek.

A hátulról támadó X-szárnyú újra célba talált. A kabin megremegett.

A *Falcon* felfelé fordult. Csubakka megpróbált kitérni a közeledő hajóhullám elől. Han megeresztett egy lézersorozat az armada közepébe, és elégedetten látta, hogy egy kis, Z-95-ös Fejvadász hajtóművéből lángok csapnak elő. A találatot kapott hajó kivált a támadó flottából, és a Kessel atmoszférája felé bukdácsolt. Han remélte, hogy le fog zuhanni.

Mikor látta, hogy semmi értelme sem lenne tovább lövöldözni a túlerőben levő ellenségre, Han a szűk átjárón át visszacsúszott a pilótafülkébe, hogy megnézzze, miben segíthetne Csubakkának.

A hajóflotta rájuk támadt. Az X-szárnyú újra lőtt, és másodszor is telibe találta őket. A lézerlövedékek vihara elsöpörte az elülső védőpajzsokat. Csubi kétségbeesetten manőverezve ide-oda cikázott a *Falcon*nal.

Han éppen akkor vetette bele magát a pilótaülésbe, amikor a kihunyó indikátorok jelezték a pajzs megsemmisülését. Most már sem előlről, sem hátulról nem védte őket semmi.

Egy újabb találat rázta meg hajót. Han a vezérlőpultra dőlt.

– Ez volt a főhajtóműegység. A következő sortűz után úrhús lesz belőlünk. Szállj le, Csubi! Lépünk be az atmoszférába. Mást már úgysem tehetünk.

Csubakka ellenkezni próbált, de Han megmarkolta a vezérlőkarokat, és a Kessel felé fordította a hajót.

– Elég rázós út lesz. Kapaszkodj a szőrödbe!

A támadó hajók raja előrelendült, a *Falcon* pedig belevetődött a Kessel fehér légkörébe. Ahogy bevágódtak a felhők közé, Han megmarkolta az ülése szélét. Hirtelen megérezte az úrbe kiszökő levegőoszlopok által kavart őrületet szél lökéseit. A vezérlőpult jelzéseiből és a hajófar felől előreszivárgó bűzből Han arra következtetett, hogy minimális lesz a manőverezési képességük. A pilótafülkét megrázó bömbölésből tudta, már a vuki is rájött erre.

– Gondolj csak bele, Csubi! Ha egy darabban érünk földe, galaxisszerte legendás pilótákká válunk – mondta Han tréfálkozva, de egyáltalán nem volt jó kedve. *Éreztem, hogy nem lett volna szabad visszajönnöm a Kesselre!*

A *Falcon* zuhant lefelé. Han és Csubakka mindent megtett, hogy csökkentsék az iramot, és megakadályozzák, hogy a hajó szétégjen a híg légkörben.

A Kessel fő védelmi flottája szétterült az orbitális pályán, és szabályszerűen megkezdte a leszállást. Az egyik karcsú, rovarszerű hajó – Han felismerte: egy feketepiaci alkatrészekből összerakott Hornet Elfogó volt – eltávolodott a társaitól, és a *Falcon* nyomában haladva ereszkedett lefelé.

Először Csubakka látta meg. Az aerodinamikailag tökéletes hajó mit sem törődve a testén generálódott hővel, vibropengeként keresztülhasította a légkört, majd turbólézerei

sebészi pontossággal szétlőtték a *Falcon* manőverezőrakétáit. A *Falcon* még bénábbá vált.

– Már így is lezuhanunk! – üvöltötte Han. – Mit akarnak még?

De már ő is tudta. Az ellenség azt akarta, hogy a *Falcon* a becsapódás pillanatában megsemmisüljön, és vele együtt minden élet, ami a fedélzetén van. Han azt is látta, hogy ehhez már a Hornet Elfogó segítségére sincs szükségük.

Átvergődtek a légkörön. A *Falcon* az egyik gigantikus atmoszféraüzem, a Kessel felszínéből kiemelkedő hatalmas füstfelhő felé zuhant, ahol óriási gépek katalizálták a sziklákat, és kifőzték belőlük a belélegezhető levegő ciklonjait.

A Hornet Elfogó újra lőtt. A *Falcon* kitért. Csubakka zord arca, összeszorított agyari elárulták, hogy minden erejével arra koncentrál, hogy életben maradjanak.

– Csubi, amennyire csak tudsz, húzódj a füst közelébe. Van egy ötletem.

Csubakka felrikoltott, de Han elhallgattatta.

– Csak csináld meg, pajtás!

Amikor a Hornet megpróbált az oldalukba kerülni, Han az égre törő atmoszféraáradat oszlopa felé fordította a hajóját. A Hornet Elfogó megpróbálta elzárni az útját, de Han újra kitért. Oldalt húzódott, és ezzel rákényszerítette a Hornet-t, hogy beleszáguljon az üvöltve felfelé áramló szélbe.

Ahogy a finom, rovarszerű szárnyról leszakadt a csűrőlap, a Hornet belepördült a ciklonba. Megpróbált ugyan kiszabadulni, de letört a testéről még néhány darab, és egyre mélyebben belesüllyedt a veszélyzónába. Han diadalmasan felordított. A Hornetből kicsapó lángokat cafatokra szaggatta az atmoszféraüzem örvénye.

A Kessel felszíne gigantikus pörölyként száguldott feléjük. Han a vezérlőművel küszködött.

– Hála az új repulzorainknak, legalább puhán fogunk landolni – mondta.

Megmarkolta a vezérlőpult szélét, és végigzongorázott a kapcsolókon. Csubakka hörögve siettette. Han aktiválta a repulzorokat, és megkönnyebbülten felsóhajtott.

Semmi.

– Micsoda? – Újra és újra rácsapott a kapcsolóra, de a repulzorok még ekkor sem indultak be. – Pedig nemrég szereltem be őket!

Han kínlódva megpróbálta megőrizni az uralmát a *Falcon* fölött.

– Oké, Csubi! – üvöltötte túl a szél süvöltését. – Most már tényleg várom a javaslataidat!

Ám Csubakkának nem maradt ideje válaszolni. A hajó becsapódott a Kessel göröngyös felszínébe.

Második fejezet

A Császárváros tornyai az égre, magasan a Coruscant árnyékba borított felszíne fölé nyúltak. A tornyok alapkövei több mint ezer emberöltő óta a helyükön voltak – még a Régi Köztársaság megalakulásának idején helyezték le őket. Az évezredek alatt egyre magasabb és magasabb építmények épültek a régi, romba dőlt alapokra.

Luke Skywalker rálépett az egykori Császári Palota kopott, monolitikus felületéből kiszögellő siklóleszállópályára. Körötte szélfuvallatok kavarták fel a levegőt. Luke hátalökte Jedi-köpenye csuklyáját.

Felnézett az égre, a vékony atmoszférarétegre, ami a Coruscantot védte a mögötte elterülő űrtől. A legutolsó csaták óta – melyeknek során a Szövetség a polgárháborúban visszaszerezte a Birodalom maradványától a Coruscantot – szabálytalan pályáikon még mindig a bolygó körül keringtek a ronccsá vált hajók és a hulladék.

A tornyok csúcsai fölött papírsárkányszerű denevérhéjak lebegtek a város szurdokaiból felemelkedő meleg áramlatokban. Az egyik denevérhéja lecsapott az ősi épületek közötti sötét szakadékok felé, de egy másodperccel később már újra felemelkedett. Egy henger alakú, levedző valamit – talán gránitcsiga lehetett – tartott a karmai között.

Luke nyugodtan várakozott – egy Jedi meditációs technika segítségével elfojtotta magában az izgatottságot. Fiata-

labban korábban türelmetlen volt és ideges, tele bizonytalansággal, ám Yoda sok más egyéb mellett a türelmet is megismertette vele. Egy valódi Jedi-lovag képes olyan sokáig várni, amíg csak kell.

Az Új Köztársaság Szenátusa még csak egy órája tanácskozott, és még rengeteg gyakorlati kérdés megoldása várt rájuk. Luke azt akarta, hogy beszélgessenek egy ideig, mielőtt meglepetést okoz nekik.

Nyüzsgött körülötte a hatalmas metropolisz, a Császárváros. Látszólag nem sok minden változott meg benne, amióta a Birodalom helyett az Új Köztársaság székhelye lett – ahogy az sem látszott rajta különösképp, hogy a Birodalom korszaka előtt a Régi Köztársaság fővárosa volt. A csiszolt, szürkészöld kövekből és tükörfényű kristályokból épült kapitólium – ami korábban Palpatine szenátor palotája volt – a homályos coruscanti napsütésben szikrázva tornyosult a környező építmények, köztük a mellette álló szenátusi épület fölé.

A Thrawn főadmirális bukását követő polgárháború hónapjaiban a Császárváros legnagyobb része üresen állt. A régi Birodalom különböző frakciói harcoltak a Császár székhelyéért, és a csatározások közben hatalmas városnegyedek váltak lezuhant hajók és felrobbantott épületek temetőjévé.

Ám a harcok véget értek, és az Új Köztársaság eltakarította a Birodalom által hátrahagyott romokat. A Szövetség rengeteg katonája – köztük Luke barátja, Wedge Antilles – dolgozott az újjáépítésen. A legfontosabb feladatok közé tartozott a korábbi Császári Palota és a szenátusi kamarák helyrehozatala. A háború nyomait magán viselő városrészben a Császár saját építődroidjai serénykedtek. A romok közül automatikusan kiválogatott, használható és átalakított nyersanyagokat építették be az új létesítményekbe.

A távolban Luke látta a gigantikus, negyven emelet magas droidok egyikét, amint éppen lerombol egy félig össze-

dólt házat, és mindent eltakarít arról a helyről, ahol a programja szerint egy új magasútnak kell majd felépülnie. A droid őrlőkarjai leszelték az épület kőhomlokzatát, kihúzkodták a helyükről a fémváz darabjait, és a feldolgozó garatjába szórták a törmeléket, ahol aztán az anyagok szeparálódtak, hogy új komponensekkel kiegészülve ismét építőanyaggá váljanak.

Az előző, küzdelmekkel teli évek során Luke-ot a sors elvetette a galaktikus magba, a feltámasztott Császár fészkébe, ahol megengedte magának, hogy megismerje a sötét oldalt. Itt csakúgy, mint az apja, Darth Vader, ő is a Császár fővezére lett. Iszonyatos küzdelmet vívott önmagával, és csak Leia és Han segítsége, barátsága és *szeretete* tette lehetővé a számára, hogy képes legyen kiszabadulni...

Luke elnézte, ahogy egy diplomata-sikló leereszkedik az orbitális pályáról, és végighullámszik a jelzés a lokátor-reflektorain. Sivító hang hallatszott; a sikló kikapcsolta a hajtórakétáit, és a palota túlsó végében levő leszállóhely felé fordult.

Luke Skywalkerben már kialudt a tűz: úgy érezte, mint ha egy gyémántkemény rög lenne a szíve helyén. Nem csupán egy volt a sok Jedi-lovag közül – ő volt az egyetlen élő Jedi-mester. Túlélte a kegyetlen megpróbáltatásokat, és sokkal erősebb maradt utánuk, mint amennyire a rutinszerű, gyors Jedi-kiképzés után várni lehetett volna tőle. Luke most már jobban megértette az Erőt, mint valaha is gondolta volna, hogy képes lesz rá. Ez időnként megrémítette.

Visszagondolt azokra a napokra, amikor még idealista volt, kalandra éhesen hajózott a *Millenium Falcon*on, és a Ben Kenobiét meg sem közelítő gyakorlattal vakon belevette magát a párbajokba. Luke még emlékezett rá, milyen szkeptikus volt, amikor a yavini csata során az első Halálcsillag felé száguldván megpróbálta lokalizálni az apró kipufogóaknát. Akkor végig hallotta Ben hangját – az öreg Jedi arra bízta, hogy bízson az Erőben. Luke most már sokkal

több mindent tudott, és azt is megértette, hogy Ben Kenobi pillantása miért volt olyan kísérteties.

Egy újabb denevérhéja csapott le az épületek sötét homályba vesző alsóbb szintjei felé, majd nagy szárnycsattogtatással és a karmai között tartott zsákmánnyal újra felemelkedett. Luke látta, hogy egy másik denevérhéja száguld az első mellé, és elragadja tőle a szerzeményét. Luke jól hallotta a káromlásukat is, ahogy nagy bőszen egymásnak esnek. A vonagló zsákmányállat, amiről mindkét ragadozó megfeledkezett, lefelé hullott, meg-megemelkedett a felfelé szálló légáramlatokban, de végül lezuhant a homály-sikátorba. A két, halálos küzdelemben egymásba kapaszkodó denevérhéja is lezuhant, és egészen addig tépték egymást, míg csattanva meg nem érkeztek az épület egyik alsóbb szintjének kiálló peremére.

Nyugtalanság suhant át Luke arcán. Ómen lenne, amit látott? Hamarosan beszédet fog tartani az Új Köztársaság Szenátusa előtt. Elérkezett az idő. Megfordult, és a köpenyét szorosán maga köré csavarva visszalépett a hűvös folyosóra.

Luke a Szenátus gyűléstermének bejárata előtt állt. A terem leginkább egy hatalmas amfiteátrumra hasonlított. A belső körben a kinevezett szenátorok ültek, a külsőkben pedig a különböző bolygók és különböző idegen fajok képviselői foglaltak helyet. A gyűlést egyenes adásban bárki figyelemmel kísérhette a Császárvárosban elhelyezett holókon, a rögzített változat pedig valamennyi bolygóra eljutott.

Napfény szűrődött be a csiszolt kristályberakásos mennyezeten át; a fény szivárványeffektusban, legyezőszerűen hullott a helyiség közepén ülő legfontosabb emberekre, és amikor meg-megmozdultak, felragyogott körülöttük. Luke tudta, ezt a látványt maga a Császár tervezte – szerette vol-

na elérni, hogy mindenki félelemmel vegyes tisztelettel nézzen rá.

A középső emelvényen szónokló Mon Mothma, az Új Köztársaság államelnöke mintha kényelmetlenül érezte volna magát a pompázatos tanácsteremben. Luke arcán halvány mosoly suhant át, amikor eszébe jutott, hogy akkor találkozott először Mon Mothmával, amikor az Endor felé vonuló felkelőerőkkel a második Halálcsillag terveit ismertette.

Rövid, vörös hajával és lágy hangjával Mon Mothma egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy kőkemény hadvezér. A Birodalmi Szenátus egykori tagja most volt csak igazán elemében, amikor megpróbált egy erős, egyesített kormányt kovácsolni az Új Köztársaság darabkáiból.

Mon Mothma mellett Luke nővére, Leia Organa Solo ült egyenes háttal, figyelve az események minden részletére. Leia hónapról hónapra egyre fontosabb diplomáciai tevékenységet végzett.

Az emelvény mellett a Szövetség Főparancsnokságának tagjai ültek, a Felkelés fontos alakjai, akik szerepet kaptak az új kormányban is: Jan Dodonna tábornok, aki a yavini csatát vezette az első Halálcsillag ellen; Carlist Rieekan tábornok, a jeges Hoth bolygóra telepített Visszhang Bázis egykori parancsnoka; Crix Madine tábornok, a renegát birodalmi, aki páratlan értékű munkát végzett a második Halálcsillag elpusztítására szőtt tervek kidolgozásakor; Ackbar admirális, aki az endori csatában vezette a felkelők flottáját; Garm Bel Iblis szenátor, aki annak idején Thrawn főadmirális ellen fordította *Dreadnaught* hajóit.

A csatákban szerzett érdemek nem feltétlenül jelentették azt, hogy ezek a személyek nemcsak bátor hadvezérek, de tehetséges politikusok is. Ám ahogy az alig véget ért polgárháború is jelezte, az Új Köztársaság még mindig ingatag volt, helyénvalónak látszott, hogy a katonai parancsnokok megőrizték hatalmukat.

Amikor befejezte a beszédét, Mon Mothma felemelte a kezeit. Egy pillanatig úgy tűnt, mintha áldását akarná adni az egybegyűltekre.

– Kíván valaki felvetni valami új témát? Kíván valaki szólni?

Luke időzítése tökéletes volt. Belépett a boltíves bejárat fénykörébe, és hátralökte a csuklyáját. Halkan beszélt, de közben Jedi-erejével felerősítette a szavait, hogy az amfiteátrumban mindenki jól hallhassa.

– Szeretnék beszédet intézni a gyűléshez, Mon Mothma. Lehetséges lenne?

Halk léptekkel lement a lépcsőkön. Ahhoz elég gyorsan haladt, hogy az összegyűlteket ne veszítsék el a türelmüket, de mégis egy erős jellemű ember méltóságával lépkedett. Ahogy Yoda mondta, a külső megjelenés megtévesztő lehet – időnként mégis nagyon fontos.

Ahogy végigment a hosszú lejárón, Luke érezte, minden szem felé fordul. A tanácsteremben ülők elhallgattak. Luke Skywalker, az egyetlen életben maradt Jedi-mester szinte sohasem vett részt a kormányuléseken.

– Fontos dolgot kell bejelentennem – mondta Luke. Egy pillanatra eszébe jutott az a nap, amikor egyedül végigsétált a hutt Jabba palotájának dohos folyosóin. Ezúttal azonban nem disznószerű gamorrai örök voltak körülötte, akiket egy ujjmozdulattal és az Erő érintésével manipulálni tudott.

Mon Mothma lágyan, rejtélyesen rámosolygott, és intett, lépjen közésre.

– Az Új Köztársaság mindig örömmel hallgatja egy Jedi-lovag szavait – mondta.

Luke megpróbálta elrejtteni meglepődését. Mon Mothma szavai tökéletes bevezetőként szolgáltak a mondókájához.

– A Régi Köztársaságban – kezdte Luke – a Jedi-lovagok mindenki védelmezői és őrei voltak. A Jedik ezer generáción keresztül útmutatásra, védelemre, és a világok törvé-

nyes kormányainak támogatására használták az Erő energiáját. Egészen addig, amíg be nem köszöntöttek a Birodalom sötét napjai, és amíg a Jedi-lovagokat meg nem ölték.

Luke hagyta, hogy a szavai elérjék a megfelelő hatást. Mély lélegzetet vett.

– Most itt van nekünk az Új Köztársaság. A Birodalom a jelek szerint vereséget szenvedett. Új kormányt alakítottunk. A régi alapjain nyugszik, de reméljük, hogy tanultunk korábbi hibáinkból. Valamikor egy teljes Jedi-rend őrizte és erősítette a Köztársaságot. Most viszont én vagyok az egyetlen megmaradt Jedi-mester, és azt kérdezem: életben tudunk-e maradni a védelmezők rendje nélkül, ami az Új Köztársaság hatalmának gerincét alkotná? Képesek leszünk-e átvészelni a viharokat, meg tudunk-e birkózni az új szövetség összekovácsolása során adódó nehézségekkel? Eddig is rengeteg megpróbáltatáson mentünk keresztül... De a jövőben mindre csak úgy fogunk tekinteni, mint a születéssel együtt járó fájdalomra.

Mielőtt a szenátorok kifejezhették volna nemtetszésüket, Luke folytatta.

– Népeinknek közös ellenségük volt: a Birodalom. Most viszont a belső problémáink miatt kénytelenek vagyunk felfüggeszteni a védelmi rendszerünk működését. Vajon mi fog történni, amikor mindenféle jelentéktelen kis ügy miatt elkezdünk egymással civakodni? A régi Jedik segítettek elsimítani a vitákat. De mire számíthatunk így, hogy nincsenek mellettünk Jedi-lovagok, akik megvédhetnének bennünket ezekben a nehéz időkben?

Luke a mennyezeti kristályból sugárzó szivárványfénybe lépett. Nyugodtan végignézett a szenátorokon. Legutoljára Leiára pillantott. Leia szemei tágra nyíltak, de látszott rajta, támogatja a testvérét, pedig Luke-nak korábban nem volt módja rá, hogy megbeszélje vele az elgondolását.